

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשְׁת מוֹשְׁפָטִים

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך י"א - חלק כ'

קונטרס 320

מופץ ללא מטרות רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

דַּעַת, בְּדַעַת (ס"א בְּדָא) כְּתִיב, (שמואל א ב) כִּי אֵל דַּעוֹת
ה' וְגו', בְּגִין דְּאִיהוּ בְּתָרֵי גְוֹנֵי לוֹ גַּתְכְּנוּ עֲלִילוֹת. אָבֵל
לְעַתִּיקָא קַדִּישָׁא סְתִימָאָה, לָא גַתְכְּנוּ. מָאִי טַעְמָא
גַּתְכְּנוּ לְהָאִי. בְּגִין דְּרִית תְּרִין חוּלְקֵי, וּכְתִיב (שמואל ב
כב) עִם חֶסֶד תִּתְחַסֵּד וְגו'.

וְהָא בְּקִשׁוּט אֻקְיָמוּ חֲבֵרֵיִיא, דְּכְתִיב, (בראשית כט) וַיִּגַּד
יַעֲקֹב (ד' ט' רצ"ג ע"א) לְרַחֵל כִּי אָחִי אָבִיהָ הוּא.
וַיִּגַּד, הָא אֻקְמוּהָ, דְּכֻלָּא רְזָא דְּחֲכָמָתָא. וְכִי בֶן רַבְקָה
הוּא. בֶּן רַבְקָה, וְלָא כְתִיב בֶּן יִצְחָק. רְמוּז, וְכֻלָּא רְמוּזָא
בְּחֲכָמָתָא. וְעַל הָאִי אֲקָרִי שְׁלִים בְּכֻלָּא. וּבִיה אֲתַחֲזִי

ספר מאורות הזהר

ב. הִלְכוּ בְּדַרְכָּיו וְעָשׂוּ לְעַצְמָן יוֹם טוֹב וְעָשׂוּ סַעֲדָה גְדוֹלָה, וְשִׁכְרְתוּ יוֹתֵר מְדִי.
כִּינּוּן שְׁנַתִּישְׁבָּה דַּעְתוֹ עָלָיו אָמַר לָהּ, בְּתִי, רְאִי כָּל חַפְזָא טוֹב שְׁיֵישׁ לִי בְּבֵית טְלִי אוֹתוֹ
וְלִכִּי לְבֵית אָבִיךָ. מָה עֲשִׂתָּהּ הִיא, לְאַחַר שְׁיֵישׁן רְמוּזָה לְעַבְדֵיהָ וּלְשִׁפְחוֹתֶיהָ וְאַמְרָה
לְהֵם, שְׂאוּהוּ בַמָּטָה וּקְחוּ אוֹתוֹ וְהוֹלִיכוּהוּ לְבֵית אָבָא.

ג. בְּחֲצֵי הַלֵּילָה נִנְעַר מִשְׁנֵיתֶיהָ, כִּינּוּן דְּפַג חֲמַרְיָה אָמַר לָהּ, בְּתִי, הִיכָן אֲנִי גַתְוִן,
אָמְרָה לִיהָ, בְּבֵית אָבָא. אָמַר לָהּ, מָה לִי לְבֵית אָבִיךָ, אָמְרָה לִיהָ, וְלֹא כְּךָ אָמַרְתְּ לִי
בְּעָרֵב "כָּל חַפְזָא טוֹב שְׁיֵישׁ בְּבֵיתִי טְלִי אוֹתוֹ וְלִכִּי לְבֵית אָבִיךָ", אִין חַפְזָא טוֹב לִי בְּעוֹלָם
יוֹתֵר מִמָּךְ. הִלְכוּ לְהֵם אֲצַל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי וְעַמְד וְהִתְפַּלֵּל עֲלֵיהֶם וּנְפַקְדוּ. לְלַמְדָךְ,

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקושתו) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויאריר ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

מְהִימְנוּתָא. וּבְגִין כֶּד פְּתִיב, וַיִּגְד יַעֲקֹב, וְלֹא כְתִיב
וַיֹּאמֶר.

הֲנִי גּוֹנִי, כְּמָה דְנִהְרִין בְּעֵטְרָא דְרִישָׁא, וְעֹאֲלִין בַּחֲלָלִי
דְגוּלְגֻלְתָּא. הָכִי מִתְפַּשְׁטִין בְּכָל גּוּפָא, וְגוּפָא
אֲתֵאָחִיד בְּהוּ. לְעֵתִיקָא קְדִישָׁא סְתִימָא, לֹא נִתְכְּנֹו,
וְלֹא יֵאָזֵן לִיה, דְּהָא כְּלָא בְּחַד אֲשֵׁתְכַח, חִידוּ לְכְלָא,
חַיִּים לְכְלָא. לֹא תִלְיֵא בֵיה דִּינָא. אָבֵל בְּהֵאֵי, לוֹ
נִתְכְּנֹו עֲלִילוֹת וְדֵאֵי.

בְּגוּלְגֻלְתָּא דְרִישָׁא, תִּלְיִין כָּל אֵינֹון רַבּוּן וְאַלְפִין
מְקוּצֵי דְשַׁעְרִין, דְּאֵינֹון אוּכְמִין.
וּמִסְתְּבִין דָּא בְּדָא, אֲחִידֹון דָּא בְּדָא, דְּאֲחִידֹון בְּנֵהִירוּ

ספר מאורות הזהר

מה הקדוש ברנף הוא פוקד עקרונות אף צדיקים פוקדים עקרונות. (שיר השירים פרשה א'
פסוק ד', על הפסוק נגילה ונשמחה בך)

ד) ה"ינוקא" שבוהר הקדוש נולד מברכת רשב"י לאביו
אדפרנא יומא חד דהנה אזיל עמי בארחה רב ספרא אבוי [אביו של ה"ינוקא"],
וקריכית ליה כד אתפרש מני, דיהא ליה בר ארנא באורייתא. (זהר ח"ב פרשת תרומה דף
קס"ט סע"ב)

ומשום כף, וְאֲנָשֵׁי קֹדֶשׁ תִּהְיוּ לִי, אֲנָשֵׁי קֹדֶשׁ וְדָאֵי, אֲנָשִׁים שְׁלוּ מִמֶּשׁ.

וְהַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא אָמַר אֶת זֶה, וְעַל זֶה זָכוּ יִשְׂרָאֵל לְהִקְרָא אֲחִים לְקֹדֶשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׁכָתוּב (תהלים קכב) לְמַעַן אֲחֵי וְרַעֲי וְגו'. אַחַר כֵּן נִקְרָאוּ קֹדֶשׁ מִמֶּשׁ, שְׁכָתוּב (ירמיה ב) קֹדֶשׁ יִשְׂרָאֵל לְה' רֵאשִׁית תְּבוּאָתָהּ. קֹדֶשׁ וְלֹא אֲנָשֵׁי קֹדֶשׁ. מִשׁוּם כֵּף כָּל אֲכָלְיוּ יֵאָשְׁמוּ, וְכָתוּב (ויקרא כב) וְכָל זֶר לֹא יֵאָכֵל קֹדֶשׁ. (שם) וְאִישׁ כִּי יֵאָכֵל קֹדֶשׁ בְּשִׁגְגָה.

שְׁנֵינּוּ, יִשְׂרָאֵל נִקְרָאוּ קֹדֶשׁ, וּמִשׁוּם שֶׁהֵם קֹדֶשׁ אֶסוּר לְאָדָם לְקַרְא לְחִבְרוּ בְּשֵׁם גְּנָאֵי וְלֹא לְכַנּוּת שֶׁם לְחִבְרוּ, וְעָנְשׁוּ גְדוּל, וְכָל שֶׁכֵּן בַּדְּבָרִים אַחֲרֵים. שְׁנֵינּוּ, כְּתוּב (תהלים לד) נִצֹר לְשׁוֹנֵף מֵרַע וְגו'. מַהוּ מֵרַע? שֶׁבְגִלָּל לְשׁוֹן הָרַע מִחֲלוֹת יוֹרְדוֹת לְעוֹלָם.

אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, כָּל מִי שֶׁקִּוְרָא לְחִבְרוּ בְּשֵׁם שְׂאִין בּוֹ וּמְגַנֵּה אוֹתוֹ, נִתְפָּס בְּמַה שְׂאִין בּוֹ. שְׂאֵמֶר רַבִּי חֵיָא אָמַר רַבִּי חֲזַקְיָה, כָּל מִי שֶׁקִּוְרָא לְחִבְרוּ רָשָׁע, מוֹרִידִים אוֹתוֹ לְגִיְהֵנָם, וְיוֹרְדִים לוֹ לְלַחְיָיו, פָּרִט לְאוֹתָם חֲצוּפִים שֶׁל הַתּוֹרָה שֶׁמִּתַּר לְאָדָם לְקַרְא לְהֵם רָשָׁע.

אוֹתוֹ אִישׁ שֶׁקָּלַל אֶת חֲבֵרוֹ, עֶבֶר רַבִּי יִיסָא, אָמַר לוֹ, כְּמוֹ רָשָׁע עֲשִׂיתָ. בָּא לְפָנָי רַבִּי יְהוּדָה. אָמַר לוֹ, רָשָׁע לֹא אֶמְרָתִי לוֹ, אֶלָּא כְּרָשָׁע, שֶׁמֵּרָאֵה דְבָרָיו כְּרָשָׁע, וְלֹא אֶמְרָתִי שֶׁהוּא רָשָׁע. בָּא רַבִּי יְהוּדָה וְשָׂאֵל לְמַעֲשֵׂה לְפָנָי רַבִּי אֶלְעָזָר. אָמַר לוֹ, וְדָאֵי שְׁלֵא הִתְחַיֵּב. מִנֵּין לָנוּ? שְׁכָתוּב (איכה ב)

הִיָּה ה' פְּאוּיָב, וְלֹא אוּיָב. שָׂאֵם לֹא כֵּף, לֹא נִשְׂאָר מִיִּשְׂרָאֵל גְּזַעִים בְּעוֹלָם. כְּמוֹ זֶה, (שם א) הִיָּתָה

וּבְגִינֵי כֵף, וְאֲנָשֵׁי קֹדֶשׁ תִּהְיוּ לִי, אֲנָשֵׁי קֹדֶשׁ וְדָאֵי, גּוֹבְרִין דִּילֵיהּ מִמֶּשׁ.

וְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא אָמַר דָּא, (דף קכ"ב ע"א) וְעַל דָּא זָכוּ יִשְׂרָאֵל לְאִתְקַרְי אֲחִים לְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּכָתִיב, (תהלים קכב) לְמַעַן אֲחֵי וְרַעֲי וְגו'. לְבַתָּר אֶקְרוּן קֹדֶשׁ מִמֶּשׁ. דְּכָתִיב, (ירמיה ב) קֹדֶשׁ יִשְׂרָאֵל לִי רֵאשִׁית תְּבוּאָתָהּ, קֹדֶשׁ וְלֹא אֲנָשֵׁי קֹדֶשׁ, בְּגִינֵי כֵף כָּל אֲכָלְיוּ יֵאָשְׁמוּ, וְכָתִיב, (ויקרא כב) וְכָל זֶר לֹא יֵאָכֵל קֹדֶשׁ. (ויקרא כב) וְאִישׁ כִּי יֵאָכֵל קֹדֶשׁ בְּשִׁגְגָה.

הַתְּאֵנָא, יִשְׂרָאֵל אֶקְרוּן קֹדֶשׁ, וּבְגִין דְּאֵינוּן קֹדֶשׁ, אֶסִיר לֵיהּ לְאֵינֵשׁ, לְמִקְרֵי לְחִבְרִיהּ בְּשֵׂמָא דְגְנָאֵי, וְלֹא לְכַנְאָה שְׂמָא לְחִבְרִיהּ, וְעָנְשִׂיהּ סְגִי. וְכָל שֶׁפִּין בְּמַלְיִן אַחֲרֵינוּן. תְּאֵנָא, כְּתִיב (תהלים לד) נִצֹר לְשׁוֹנֵף מֵרַע וְגו'. מַהוּ מֵרַע. דְּבְגִין לִישְׁנָא בִישָׂא, מֵרַעִין נַחְתִּין לְעֵלְמָא.

אָמַר רַבִּי יוֹסֵי כָּל מָאן דְּקָרֵי לְחִבְרִיהּ בְּשֵׂמָא דְלִית בֵּיהּ, וְגַנְי לֵיהּ, אֶתְפָּס בְּמַה דְלִית בֵּיהּ, דְּאָמַר רַבִּי חֵיָא אָמַר רַבִּי חֲזַקְיָה, כָּל מָאן דְּקָרֵי לְחִבְרִיהּ רָשָׁע, נַחְתִּין לֵיהּ לְגִיְהֵנָם. וְנַחְתִּין לֵיהּ לְעֵלְעוּי, בַּר אֵינוּן חֲצִיפִין דְּאוֹרֵייתָא, דְּשָׂרֵי לֵיהּ לְאֵינֵשׁ לְמִקְרֵי לְהוּ רָשָׁע.

וְהוּא גְּבָרָא, דְּלֵיט לְחִבְרִיהּ, אַעֲבַר רַבִּי יִיסָא, אָמַר לֵיהּ כְּרָשָׁע עֲבַדְתָּ. אֶתִּיּוּהּ לְקַמִּיהּ דְּרַבִּי יְהוּדָה, אָמַר לֵיהּ רָשָׁע לֹא קֵאמִינָא לֵיהּ, אֶלָּא כְּרָשָׁע, דְּאֶחְזִי מְלוּי כְּרָשָׁע, וְלֹא אֶמִינָא דְּאִהוּ רָשָׁע. אֶתָּא רַבִּי יְהוּדָה, וְשָׂאֵיל לְעוֹבְדָא קַמִּיהּ דְּרַבִּי אֶלְעָזָר, אָמַר לֵיהּ, וְדָאֵי לֹא אֶתְחַיֵּיב. מִנֵּין. דְּכָתִיב, (איכה ב) הִיָּה יי' פְּאוּיָב, וְלֹא אוּיָב. דָּאֵי לֹאוּ הָכִי, לֹא אֶשְׁתָּאֵר מִיִּשְׂרָאֵל

גְּזַעִין בְּעֵלְמָא. כְּגוֹוְנָא דָא, (איכה ב) הִיָּתָה כְּאַלְמָנָה, וְלֹא אַלְמָנָה, כְּאַלְמָנָה

דְּאִזִּיל בַּעֲלָה לְעֵבְרָא דִּימָא, וּמְחַפָּאת לִיה. אָמַר רַבִּי חֵיִיא, וּמְהִכָּא מִשְׁמַע, מְהֵתָם מִשְׁמַע, דְּהוּא עֵקְרָא דְכֻלָּא, דְּכַתִּיב, וְעַל דְּמוֹת הַכֹּסֵא דְּמוֹת כְּמַרְאֵה אָדָם. כְּמַרְאֵה אָדָם, וְלֹא מַרְאֵה אָדָם. אָמַר רַבִּי יֶצְחָק, כְּתִיב, (שיר השירים ב) כְּתַפּוּחַ בַּעֲצֵי הַיַּעַר וְגו', כְּתַפּוּחַ וְלֹא תַפּוּחַ. כְּתַפּוּחַ: דְּמַתְּפָרְשָׁא בְּגוּוֹנוֹי, וּבְגוּוֹנֵין אַתְּאַחְדָּא מְלָה. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אֵלּוּ לֹא אֲתִינָא הִכָּא אֱלֹא לְמִשְׁמַע מְלִיז אֲלִיז, דִּי.

כְּמַרְאֵה אָדָם, וְלֹא אֲלֵמְנָה. כְּמַרְאֵה אָדָם, וְלֹא אֲלֵמְנָה. כְּמַרְאֵה אָדָם, וְלֹא אֲלֵמְנָה. כְּמַרְאֵה אָדָם, וְלֹא אֲלֵמְנָה.

אָמַר רַבִּי חֵיִיא, וּמְכַפָּא מִשְׁמַע? מִשְׁמַע מִשְׁמַע, שְׁהוּא עֵקֶר הַכֹּל, שְׁכַתוּב (יחזקאל א) וְעַל דְּמוֹת הַכֹּסֵא דְּמוֹת כְּמַרְאֵה אָדָם. כְּמַרְאֵה אָדָם, וְלֹא מַרְאֵה אָדָם. אָמַר רַבִּי יֶצְחָק, כְּתוּב כְּתַפּוּחַ בַּעֲצֵי הַיַּעַר וְגו'. כְּתַפּוּחַ, וְלֹא תַפּוּחַ. כְּתַפּוּחַ, שְׁנַפְרָד בְּגוּוֹנוֹ, וּבְגוּוֹנֵים אַחֲזוּ הַדְּבָר. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אֵלּוּ לֹא כַּאֲת לְכַאן אֱלֹא לְשִׁמְעַ הַדְּבָרִים הַלְלוּ - דִּי.

הָאֲנָא כְּתִיב, (זכריה יב) וְהָיָה הַנִּכְשֵׁל בֵּינָם בַּיּוֹם הַהוּא כְּדוֹד. כְּדוֹד, וְלֹא דוֹד. כְּדוֹד, דְּאָמַר, (דברי הימים א כב) וְהָיָה בְּעַנְיֵי הַכִּינּוּתִי לְבֵית יִי'. וְכַתִּיב, (תהלים פו) כִּי עָנִי וְאֶבְיוֹן אָנִי. וְהוּא מְלָפָא עַל מְלִפִּין הָוָה, וְהָוָה קָרִי לְגַרְמִיָּה הַכִּי. אָמַר רַבִּי אַבְא, זַפְאִין אִינוּן יִשְׂרָאֵל, דְּקוּדְשָׁא כְּרִיף הוּא לֹא קָרָא לֹון כְּקֹדֶשׁ, אֱלֹא קֹדֶשׁ מִמֶּשׁ, דְּכַתִּיב קֹדֶשׁ יִשְׂרָאֵל לִי, וּבְגִין כֶּף כָּל אַכְלִיז יֶאֱשָׁמוּ וְגו'.

שְׁנִינּוּ, כְּתוּב (זכריה יב) וְהָיָה הַנִּכְשֵׁל בֵּינָם בַּיּוֹם הַהוּא כְּדוֹד. כְּדוֹד, וְלֹא דוֹד. כְּדוֹד שְׁאֵמֵר וְהָיָה בְּעַנְיֵי הַכִּינּוּתִי לְבֵית ה'. וְכַתִּיב (תהלים פו) כִּי עָנִי וְאֶבְיוֹן אָנִי. וְהוּא הָיָה מְלָפָא עַל מְלִכִּים וְהָיָה קוּרָא לְעַצְמוֹ כֶּף. אָמַר רַבִּי אַבְא, אֲשֶׁרִיָּהֶם יִשְׂרָאֵל שְׁהַקְדוּשׁ כְּרִיף הוּא לֹא קָרָא לְהֵם כְּקֹדֶשׁ, אֱלֹא קֹדֶשׁ מִמֶּשׁ, שְׁכַתוּב קֹדֶשׁ יִשְׂרָאֵל לֵה, וּמִשּׁוּם כֶּף כָּל אַכְלִיז יֶאֱשָׁמוּ וְגו'.

הָאֲנָא, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, מָאִי קָא חֲמָא קֹדְשָׁא כְּרִיף הוּא, לְמִיָּהֵב דִּינִין לְיִשְׂרָאֵל, כְּתוּב עֵשֶׂר אֲמִירָן. אֱלֹא הַכִּי תַנִּינָן, מִסְטָרָא דְּגַבְוָרָה, אֲתִיָּהֵיבֵת אֲוִרִיָּתָא לְיִשְׂרָאֵל. בְּגִינֵי כֶּף, בְּעַא לְמִיתָן שְׁלֵמָא בְּיַנְיָהוּ, בְּגִין דְּאֲוִרִיָּתָא תְּהֵא נְטִירָא מְכַל סְטֵרוֹי. דְּאָמַר רַבִּי אַבְא אָמַר רַבִּי יֶצְחָק, לִית עֲלֵמָא מִתְקַיְימָא, אֱלֹא עַל דִּינָא, דְּאֵלְמָלֵא דִּינָא, לֹא מִתְקַיְימָא. וּבְגִין כֶּף עֲלֵמָא כְּדִינָא אַתְבָּרִי, וְאַתְקִיָּים.

שְׁנִינּוּ, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, מָה רָאָה הַקְדוּשׁ כְּרִיף הוּא לְתַת דִּינִים לְיִשְׂרָאֵל אַחַר עֵשֶׂר הָאֲמִירוֹת? אֱלֹא כֶּף שְׁנִינּוּ, מִצַּד הַגְּבוּרָה נִתְּנָה תוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל, מִשּׁוּם כֶּף צְרִיף לְתַת שְׁלוֹם בִּינֵיהֶם כְּדִי שְׁהַתוֹרָה תְּהִיָּה שְׁמוּרָה מְכַל צְדִדְיָה. שְׁאֵמֵר רַבִּי אַבְא אָמַר רַבִּי יֶצְחָק, אִין הַעוֹלָם מִתְקַיְיֵם אֱלֹא עַל דִּין, שְׁאֵלְמָלֵא הַדִּין לֹא יַעֲמַד, וּמִשּׁוּם כֶּף הַעוֹלָם נִבְרָא כְּדִין וְהַתְקַיְיֵם.

הָאֲנָא, רַבִּי אַבְא, כְּתִיב (ירמיה כא) דִּינּוּ לְבַקֵּר מִשְׁפָּט. וְכִי לְבַקֵּר, וְלֹאוּ בְּכָל יוּמָא. אֱלֹא לְבַקֵּר, עַד לֹא יִכְלִיז דִּינִינָן, וְלֹא יִשְׁתּוּן, דְּכָל מָאן דְּדָאִין דִּינָא כְּתוּב דְּאָכַל וְשִׁתָּה, לֹאוּ דִּינָא דְּקָשׁוּט הוּא, דְּכַתִּיב, (ויקרא ט) לֹא תֹאכְלוּ

שְׁנִינּוּ, רַבִּי אַבְא, כְּתוּב (ירמיה כא) דִּינּוּ לְבַקֵּר מִשְׁפָּט. וְכִי לְבַקֵּר וְלֹא בְּכָל הַיּוֹם? אֱלֹא לְבַקֵּר, טָרַם שְׁיֵאכְלוּ הַדִּינִים וְלֹא יִשְׁתּוּ, שְׁכַל מִי שֶׁדִּין אַחַר שְׁאָכַל וְשִׁתָּה, אִינוּ דִּין אֲמַת, שְׁכַתוּב (ויקרא ט) לֹא תֹאכְלוּ עַל הַדָּם. מָה זֶה עַל הַדָּם?

על הַדָּם. מֵאֵי עַל הַדָּם. אֲזַהְרָה לְדֵינֵי, דְּלֹא יִיכָלוּ עַד דְּדֵינֵי דִּינָא, דְּכָל מָאן דְּדָאִין דִּינָא בְּתַר דְּאָכִיל וְשָׂתִי, כְּאֵלוּ חַיִּיב דְּמֵא דְּחִבְרִיהּ לְאַחְרָא, דְּהָא דְּמִיהּ מִמֶּשׁ יְהִיב לְאַחְרָא. הָאֵי בְּמִמוּנָא, כֹּל שְׁפָן בְּדֵינֵי נְפֻשׁוֹת, דְּבִעֵו דְּיֵינֵי לְאַסְתְּמָרָא, דְּלֹא לְמִידָן דִּינָא אֶלֶא קֳדָם דְּאָכְלוּ וְשָׂתוּ, וְעַל דָּא כְּתִיב דִּינוּ לְבַקֵּר מִשְׁפָּט וּכְתִיב, (ירמיה ט') אֲנִי יְיָ עוֹשֶׂה חֶסֶד וּמִשְׁפָּט וְצַדִּיקָה בְּאַרְץ כִּי בְּאֵלֶּה חֲפְצָתִי נָאֵם יְיָ.

אֲזַהְרָה לְדֵינֵים שְׂלֵא יֵאכְלוּ עַד שְׂדֵינֵים דִּין. שְׂכַל מִי שְׂדֵן דִּין אַחַר שְׂאָכֵל וְשָׂתָה, כְּאֵלוּ חַיִּיב אֶת דָּם חִבְרוּ לְאַחַר, שְׂהַרֵי דְמוּ מִמֶּשׁ מִן לְאַחַר. זֶה בְּמִמוּנָא, כֹּל שְׁפָן בְּדֵינֵי נְפֻשׁוֹת שְׂצָרִיכִים הַדֵּינֵים לְהַשְׁמַר שְׂלֵא לְרוּן דִּין אֶלֶא קֳדָם שְׂאָכְלוּ וְשָׂתוּ, וְעַל זֶה כְּתוּב דִּינוּ לְבַקֵּר מִשְׁפָּט, וּכְתוּב (ירמיה ט') אֲנִי ה' עוֹשֶׂה חֶסֶד וּמִשְׁפָּט וְצַדִּיקָה בְּאַרְץ כִּי בְּאֵלֶּה חֲפְצָתִי נָאֵם ה'.

תְּנִיָּא, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מָאן דְּמִשְׁקַר בְּדִינָא, מִשְׁקַר בְּתַקוּנֵי מְלָפָא. מָאן תַּקוּנֵי מְלָפָא. אֵינוֹן דְּאַתְמַר, דְּכְתִיב עוֹשֶׂה חֶסֶד מִשְׁפָּט וְצַדִּיקָה בְּאַרְץ. וּכְתִיב כִּי בְּאֵלֶּה חֲפְצָתִי נָאֵם יְיָ. וְכֹלֵא הָאֵי בְּהָאֵי תְּלִיא. (נ"א וְהֵלֵא בְּהָאֵי תְּלִיא) רַבִּי יוֹסִי אָמַר, אֵלִין אֵינוֹן תַּקוּנֵי כְּרִסְיָא, דְּכְתִיב, (תהלים פט) צַדִּיק וּמִשְׁפָּט מְכוֹן כְּסָאָךְ. וּכְתִיב (ישעיה טז) וְהוֹכֵן בְּחֶסֶד (דף קכ"ב ע"ב) כְּסָאָךְ.

שְׂנֵינֵו, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מִי שְׂמִשְׁקַר בְּדִין, מִשְׁקַר בְּתַקוּנֵי הַמְּלָךְ. מַהֵם תַּקוּנֵי הַמְּלָךְ? אֹתָם שְׂנַמְרֵ, שְׂכְּתוּב עֲשֵׂה חֶסֶד מִשְׁפָּט וְצַדִּיקָה בְּאַרְץ. וּכְתוּב כִּי בְּאֵלֶּה חֲפְצָתִי נָאֵם ה'. וְהַכֵּל תְּלִוי זֶה בְּנֵה (וְהֵלֵא בְּנֵה תְּלִוי). רַבִּי יוֹסִי אָמַר, אֵלֶּה הֵם תַּקוּנֵי הַכְּסָא, שְׂכְּתוּב (תהלים פט) צַדִּיק וּמִשְׁפָּט מְכוֹן כְּסָאָךְ. וּכְתוּב (ישעיה טז) וְהוֹכֵן בְּחֶסֶד כְּסָאָךְ.

אדרא דמשכנא

תְּנִיָּא בְּרִזָּא דְרִזִּין, רִישָׁא דְּמְלָפָא, אֶתְתַּקֵּן בְּחֶסֶד וּבְגִבּוּרָה. בְּהָאֵי רִישָׁא, תְּלִיין שְׂעָרֵי, נִימִין עַל נִימִין, דְּאֵינוֹן כֹּל מְשִׁיכוּתָא דְּמִתְאַחֲדִין בְּהוּ עֲלָאֵי וְתַתָּאֵי. מְאָרֵי דְּמְאָרִין, מְאָרֵי דְּקָשׁוּט, מְאָרֵי דְּמִתְקַלָּא, מְאָרֵי דִּיבְבָא, מְאָרֵי דִּילְלָה, מְאָרֵי דְּדִינָא, מְאָרֵי דְּרַחֲמֵי, וְטַעֲמֵי אֹרִייתָא, וְרִזִּי אֹרִייתָא וְכִיין, מְסַאָבִין, כִּלְהוּ אַקְרוּן שְׂעָרֵי דְּמְלָפָא, כִּלְוֵמַר מְשִׁיכוּתָא דְּאַתְמַשְׁףָּה מִמְּלָפָא קַדִּישָׁא, וְכֹלֵא נְחִית מַעֲתִיקָא סְתִימָאָה. (קדושיא).

מְצַחָא דְּמְלָפָא, פְּקִידוּתָא דְּחִיבָא, כַּד אֶתְפַּקְדָן בְּעוֹבְדֵייהוּ, וְכַד אֶתְגַּלְיִין חוֹבֵייהוּ, כַּד אַקְרִי מְצַחָא דְּמְלָפָא. כִּלְוֵמַר, גְּבוּרָה אֶתְתַּקַּף בְּדִינוּי, וְאַתְפַּשֵּׁט בְּסִטְרוּי, וְדָא אֶשְׁתַּנֵּי מִמְּצַחָא דְּעִתִּיקָא קַדִּישָׁא, דְּאַקְרִי רְצוּן.

עֵינִין דְּמְלָפָא, אֶשְׁגַּחוּתָא דְּכֹלֵא, אֶשְׁגַּחוּתָא דְּעֲלָאִין וְתַתָּאִין, וְכֹל אֵינוֹן מְאָרֵי אֶשְׁגַּחוּתָא הָכִי אַקְרוּן. בְּעֵינִין, גְּוֹנִין אֶתְאַחֲדִין, וְאֵינוֹן גְּוֹנִין אַקְרוּן, כֹּל אֵינוֹן מְאָרֵי אֶשְׁגַּחוּתָא דְּמְלָפָא, כֹּל חַד כְּפּוּם אַרְחִיָּה, וְכֹלְהוּ גְּוֹנִין דְּעֵינָא אַקְרוּן. כְּמָה דְּאַתְחַזִּי אֶשְׁגַּחוּתָא דְּמְלָפָא, הָכִי גְּוֹנִין מִתְעָרִין. גְּבִינֵי דְּעֵינִין, אַקְרוּן, אֶתְר דִּיהִבִּין אֶשְׁגַּחוּתָא, לְכֹלְהוּ גְּוֹנִין מְאָרֵי

אֲשַׁגְחֹתָא. הַנִּי גְבִינִין לְגַבֵּי דְלִתְתָא, גְּבִינִין לְאֲשַׁגְחֹתָא מֵהֵוּא נְהֵרָא דְנָגִיד וְנָפִיק, אֲתֵר לְאֲתַמְשַׁכָּא מֵהֵוּא נְהֵרָא, לְאֲסַתְחָאָה בְּחֹוּרָא דְעֵתִיקָא, מִחֻלְבָּא דְנָגִיד מֵאֲמָא. דְכַד גְּבוּרָה מִתְפַּשְׁטָא, וְעֵינִין מִלְהֻטָן בְּגוּוֹן סוּמְקָא, נְהִיר עֵתִיקָא קְדִישָׁא חִוּרָא דִּלִּיה, וְלֵהֲטָא בְּאֲמָא, וְאֲתַמְלִיָּא מִחֻלְבָּא, וְיִנְקָא לְהַנִּי, (לְבָלָא) וְאֲסַתְחָן פְּלֵהוּ עֵינִין, בְּהֵוּא חֻלְבָּא דְאֲמָא, דְאֲתַנְגִּיד וְנָפִיק תְּדִיר. הָדָא הוּא דְכָתִיב, (שִׁיר הַשִּׁירִים ה) רוּחַצוֹת בְּחֻלְבֵּי בְּחֻלְבֵּי דְאֲמָא, דְנָגִיד תְּדִירָא וְלֹא פְּסִיק.

חוּטְמָא דְמִלְפָּא קְדִישָׁא, תְּקוּנָא דְפִרְצוּפָא, פִּד מִתְפַּשְׁטָן גְּבוּרָן, וּמִתְאַחֲדָן בְּפַחְדָא, אֵינוֹן חוּטְמָא דְמִלְפָּא קְדִישָׁא. וְאֵינוֹן גְּבוּרָן מִחַד גְּבוּרָה אֲחִידָן וְנָפִקִין. וְכַד דֵּינִין מִתְעָרִין, וְנָפִקִין מִסְטְרִיָּהוּ, לֹא מִתְבַּסְּמִין, אֲלֹא בְּתַנְנָא דְמִדְבַּחָא. וְכַדִּין פְּתִיב, (בְּרַאשִׁית ח) וַיֵּרַח יְיָ אֶת רִיחַ הַנִּיחֹוחִים. שְׂאֵנִי חוּטְמָא דְעֵתִיקָא, דְלֹא אֲצִטְרִיף, דְחוּטְמָא דְעֵתִיקָא, אַרְוָה אִפִּים בְּכֻלָּא אֲקָרִי, וְהֵוּא נְהִירוֹ דְחֻמְקָתָא סְתִימָאָה, אֲקָרִי חוּטְמָא דִּלִּיה. וְהֵינֵנו תְּהֵלָה, דְכָתִיב, (תְּהֵלָה לְדוֹד וְכֵתִיב) (יִשְׁעִיָּה מֵח) וְתֵהֵלֵתִי אֲחֻטְסֵם לָךְ. וְעַל דָּא אֲתַעֲר דוֹד מִלְפָּא, (תְּהֵלִים קִמָּה) תְּהֵלָה לְדוֹד וְגו'.

אוּדְנִין דְמִלְפָּא, פִּד רַעוּא אֲשַׁתְּכַח, וְאֲמָא יִנְקָא, וְנְהִירוֹ דְעֵתִיקָא קְדִישָׁא אֲתַנְהִיר, מִתְעָרִין נְהִירוֹ דְתָרִין מוּחִי, וְנְהִירוֹ דְאַבָּא וְאֲמָא, פֶּל אֵינוֹן דְאֲקָרוֹן מוּחִי דְמִלְפָּא, וּמִתְלַהֲטִין בְּפַחְדָא. וְכַד מִתְלַהֲטָן בְּפַחְדָא, אֲקָרוֹן אֲזַנִּי יְיָ. דְהָא אֲתַקְבִּילַת צְלוֹתְהוֹן דִּישְׂרָאֵל. וְכַדִּין אֲתַעֲרוּתָא לְטַב וְלְבִישׁ, וּבְאֲתַעֲרוּתָא דָּא, מִתְעָרִין מְאִירֵי דְגַדְפִּין, דְנִטְלִין קְלִין דְעֵלְמָא, וְכֻלְהוּ אֲקָרוֹן אֲזַנִּי יְיָ.

אֲנַפּוּי דְמִלְפָּא, נְהִירוֹ דְאַבָּא וְאֲמָא, וְאֲתַפְּשֻׁטוּתָא דְלֵהוֹן, דְנְהִרִין וְסַחְרִין, וְלֵהֲטִין בְּהַאי רִישָׁא דְמִלְפָּא. וְכַדִּין סְהֵדוּתָא אֲסַתְהַד בְּמִלְפָּא (נ"א בְּמִלְפָּא דְמִלְפָּא) מְנַיְיָהוּ. דִּיּוּקְנָא דְמִלְפָּא, יִקִּירוּתָא מְכֻלָּא. מְרִישָׁא שְׂאֵרֵי חֶסֶד עֲלָאָה, וּגְבוּרָה. וְנְהִירוֹ דְאַבָּא וְאֲמָא אֲתַפְּלַג, נְהִירוֹ דְאַבָּא בְּתֵלַת נְהוּרִין, וְאֲמָא בְּתָרִין, הָא חֻמְשָׁה. חֶסֶד וּגְבוּרָה בְּחַד נְהוּרָא, הָא שִׁיתָא. לְבַתָּר, אֲתַעֲטֵר חֶסֶד, וְאֲתַלְהִיט (וְאֲתַנְהִיר) בְּתָרִין נְהוּרִין דְאֲתַנְהִיר וְאֵינוֹן תְּמַנְיָא. (נ"א לְבַתָּר אֲתַעֲטֵר) וּגְבוּרָה, אֲתַנְהִיר בְּחַד, הָא תְּשַׁעָה. וְכַד מִתְחַבְּרָן פְּלֵהוּ נְהוּרִין בְּפַחְדָא, אֲקָרוֹן דִּיּוּקְנָא דְמִלְפָּא, וְכַדִּין פְּתִיב, (יִשְׁעִיָּה מֵב) יְיָ פְּגַבּוּר יֵצֵא כְּאִישׁ מִלְחָמוֹת יַעִיר קְנָאָה וְגו'.

שְׁפוּוֹן דְמִלְפָּא, הָכִי תְּאָנָא, פִּד אֲתַנְהִיר נְהִירוֹ דְאַבָּא, נְהִיר בְּתֵלַת נְהוּרִין. מִחַד נְהוּרָא, נְהִיר חֶסֶד עֲלָאָה. מִחַד נְהוּרָא, אֲתַנְהִיר נְהִירוֹ דְאֲקָרִי מוּחָא דְמִלְפָּא. וְחַד נְהוּרָא, הָוֵה תְּלִי, עַד דְאֲתַנְהִיר נְהִירוֹ דְאֲמָא. וְכַד

אתנהיר אתנהיר בחמש נהורין.

במאי אתנהיר, מחד שבילא דטמיר וגניז, דאתדבק ביה אבא, דכתיב, (איוב כח) נתיב לא ידעו עיט וגו'. כמה דאתדבק דכורא בנוקבא, ואתעפרת, ואולידת, ואפיקת חמש נהורין. (ר"א מאינון חמש) ומאינון חמש נהורין, אתגליפו חמשין תרעין, דנהורין סגיאיין. חמשין אינון, לקבליהון, תשע וארבעין פנים טהור, תשע וארבעין פנים טמא, באורייתא, אשתאר חד, והאי חד אתנהיר בכלא, והוא דאבא, הוה תלי. כד מתחברן כחדא, ומתיישבן במלפא, אקרון שפון דמלפא. ובגיני כה, גזר מלין דקשוט.

ופומא, בהו תלייא, פתיחותא דפומא. מאי פומא. אלא דעת גניז בפומא דמלפא, דאקרי תפארת. פשיטותא דתפארת, דכל אוצרון וכל גוונין אתאחדן ביה. דכתיב, (משלי כד) ובדעת חדרים ימלאו. והוא דעת, הוא גניז, באימא ומלפא. ומלייא כל אדרין ואכסדראין. וכד אתער נהירו דביה ונפיק, כדין אקרי פה יי'. ושפון דאינון תרין נהורין מאבא ומאימא, בשעתא דאתערען בההיא נהירו דדעת, מתחברן כחדא, ומלין אתגזרו בקשוט, בחכמה בתבונה ובדעת. וכדין, כל מלין דקודשא בריהו הוא, באלין אתגזרו.

נהרין תלת אליו, ועיילין בגו לגו, ואתעטרו בחד. וכד מתחברן בעטורא חד, כדין (ס"א וכד מתחברן תלת אליו בעטורא חד ועיילין בגו לגו ואתעטרו בחד כדין) אקרון (שיר השירים ה) חכו ממתקים. ואינון חיה דמלפא, ואקרון, מתיקא דמלפא. ועל האי כתיב, (תהלים לד) טעמו וראו כי טוב יי'. ובהאי חיה, תליין כל אינון שליטין והורמנין דמלפא, דכתיב, (תהלים לג) וברוח פיו כל צבאם.

בהאי חיה שלימותא דכלא אשתכח. ובגיני כה, כל אתון דאינון בהאי אתר שלימותא אתחזייא בהו. אחה"ע, א', (נ"ד) נהירו דעתיקא קדישא סתימאה דכל סתימין. ח', נהירו דחכמתא, דלא אשתכח ולא אתדבק דכתיב, (איוב כח) לא ידע אנוש ערפה. ה', נהירו דאימא, דנהיר ונגיד ונפיק, ומשקי לכלא, וינקה לבנין, עד דמטי ההוא רבות, ומלי לצדיק, ואיהו אתקטר בנוקבא תתאה, ואתברכא מניה, ולא מתפרשין דא מן דא. תוור מגו סומק, דכתיב, (שיר השירים ד) הר המור גבעת הלבונה. ע', נהירו דשבעין אנפין, דאתזנו מהאי רוחא, דנפיק מן פומא, כדין שבעין שמהן דקודשא בריהו הוא. לקבלהון בארעא, (בראשית מו) כל הנפש לבית יעקב הבאה מצרימה שבעים. דהא יעקב אילנא בארעא, ואינון שבעין נפש, שבעין ענפין.

מאלין אתון, נהירין ארבע אחרנין. מא' נהיר גימ"ל, דאיהי אגר טב לצדיקיא, דאקרי גמול, ועל דא כתיב (ישעיה נח) אז תתענג על יי'. מח' נהיר יו"ד, דהיא חכמה, פלא אסתים ביו"ד, דאיהי סתימא מפל סטרוי, ובגין פך, לא אשתכח, דכתיב, (איוב כח) ולא תמצא בארץ החיים. מה', נהיר פ"ף. דאיהו נהירו ומשח רבות, דאתרק מאימא, להווא אתר דאתקרי קרו, ואקרי קרו היובל. ודא מלכות דוד. ובגין פך, לית משיחא, אלא ברזא דכ"ף.

ק' מע' נהיר ק', פמה דע' שבעין, פך ק' מאה, דאינון שלימו, והכי הוא, ובגין פך, בהאי חיף שלימו דכלא. (ר"א שלמא דכלא) וכל מאן דידע רזא דא, ואזדהר ביה, זכאה חולקיה.

נופא דמלכא, אתפשטותא דתפארת, דגונון ביה מתחברן. דרועין דמלכא, נהירו דחסד וגבורה. ובגין פך זמין ושמאל. מעוי בדעת אתתקנון, עייל ברישא, אתתקנון ואתפשט לגו, ובגו גופא.

שוקן אתאחדן בתרין נהורין, ואינון תרין נהורין ממש. שוקין ותרין פליין. פלהו (ס"א תלין וסתתבר) מתחברן באתר חד, דתמן אתכנש פל רבות, וכל משחא דגופא. ומתמן, שריין פל ההוא רבות, לאתר דאתקרי יסוד עולם. יסוד, מההוא אתר דאקרי עולם. ומאן איהו. נצח והוד, ועל פן, יי' צבאות שמו בריך הוא בריך שמייה לעלם ולעלמי עלמין.

כר' הגי תקונין, אתיין לאתחברא בחד, עד דכל רבות קדשא, נטיל כלא האי יסוד, ואשדי לנוקבא, ומתברכא מניה. אימתי מתברכא (דף קכ"ג ע"ב) מניה. בשעתא דאתתקנו דנין דלתתא. וכד דינין מתתקנון לתתא, מתתקנון לעילא, וכל תקונין דמלכא, בחדוותא, בשלימו, דאינון שמא קדישא, והוה כלא חד. וכדין הוא שארי בגווייהו, דכתיב, (תהלים פב) אלהים נצב בעדת אל בקרב אלהים ישפוט.

וכד דינין לא מתתקנון לתתא, פביכול הכי לעילא. דכל תקונין לא מתישרן הכי, דהא אימא אסתלקת מעל בנין, ובנין לא ינקי, דהא יסוד לא אשדי בנוקבא, וכל דינין מתערין, וחויא תקיפא שלטא. פביכול, תקוני מלכא על דינא אסתלקו, דכיון דהאי נוקבא לא מתברכא, וצדיק לא נטיל. וחויא תקיפא שלטא. ווי לעלמא דינקא מנייהו.

אמר רבי אלעזר, פל הגי תקונין, אפא גלי לון, בגין דלא ייעול בכסופא לעלמא דאתי. השתא אמאי אצטריכו לאתגלאה. אמר ליה רבי אפא, ההוא דאנא פתבנא מבוצינא קדישא, אמיא (בתבוח) לגבי חבריא, דהא אינון ידעין מלין, והא אצטריף למנדע, דכתיב, (שמות י) וידעתם פי

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול הנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנַּחֵל עֵדֶנּוּ יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בני לא תשכח מפי זרעו

לא לשיכח ולהפיץ להרבות תורה ויראת שמים בעולם

תקליטור אוצרות הזוהר וכו' **12.000**
ספרים, דרשות לשמיעה,
קבצים ותמונות ועוד...

בזכות החבור שלך,
ספר הזוהר הקדוש,
יצאו בני ישראל
מון הגלות
ברחמים

"בהאי חבורא דילך
דאיהו ספר הזוהר
יפקון ביה מון גלותא
ברחמי"

שיעור הגדול בעולם
תענייני הזוהר

"קול הזוהר"
שיעורים
בזוהר היומי
בטלפון
0722-990044

חפצי
העולמי
נחל לכיש 24/8
בית שמש
054-843-6784

קול הרשב"י
שיעור בזוהר היומי
0722-990055

בני לא תשכח מפי זרעו
קול הרשב"י
0722-990055

ניתן לשמוע שיעורים של הזוהר הקדוש
בלשון הקודש בלשון קלה ונעימה.